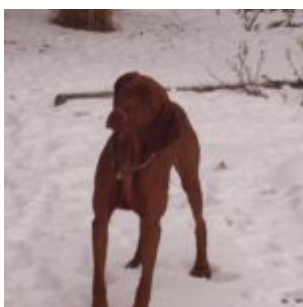

Znají to všichni. Nebo tedy přesněji téměř všichni. Ti kdo mají malé štěně to teprve čeká a pak je tady pár šťastlivců, kteří mají moudrého pséka a tomu se puberta vyhnula velikým obloukem.

Ti „šťastlivci“, kteří si tímto peklem již prošli, se mohou smát (buď tiše - to v případě, že je puberta minula teprve nedávno a nebo z plna hrdla - pokud už od té doby uplynulo hodně vody v potocích, jako kupříkladu má kamarádka, která už má pesana vychovaného a vzorného a která se královsky baví na můj účet).

Nám nebohým, kteří jsme ještě stále „v procesu“, nezbyvá než trpět na nervové tiky z toho jak neustále očekáváme, co zas ten zmetek provede, přežírat se čokoládou, abychom aspoň trochu uchlácholili nervovou soustavu, propadat se hanbou, to když náš zmeteček něco vyvede, být uštvaní ze stálého nahánění spratečka, mít uzly na hlasivkách z věčného zupáckého řevu a jiné podobné vymoženosti.

Jak zde již bylo mnohokrát řečeno, jsem příručkový tip. Takže jsem i tuto fázi pojala zodpovědně a jala se v předstihu studovat, co nás čeká a nemine a posléze si spokojeně řekla, že všechno vím a na všechno jsem připravena (ať žije Brouk Pytlík!). Vždyť to přece není můj první pes, tak trochu už představu mám i z praxe. A s hlavou vztyčenou očekávala příchod věcí příštích.

A protože osud nemá moc rád, když se někdo neparuje, pořádně mi osolil. Myslíš si, že víš všechno? Tak Ti ještě ukážu mezery ve vzdělání. Domníváš se, že jsi připravena na všechno? Hned uvidíš, že jsi přípravy dost podcenila. Trošku mi to připomnělo můj zážitek ze Španělska od moře, kdy jsem se dobrodružně vrhala do obřích vln s tím, že přece plavat umím a už jsme si takhle s kamarádkou vlny užívaly. No jo, užívaly, ale u Baltu, kde bylo

moře pozvolné a ne jako taky, kde pláž záhy strmě klesala dolů, takže zatímco mé mužské kamarády vlny v pohodě zanechaly na písku, mě si vlna hezky přitáhla zpátky a vzhledem k tomu, že byl odliv, měla jsem o zábavu postaráno. Točilo to se mnou navíc tak, že jsem nevěděla, kde je hore-dole. Taky jsem se tehdy kasala, jak jsem připravená. No, člověk je tvor nepoučitelný.

Takže, když jsem se jedno krásného rána vzbudila a vyrazila s Ešusem na prochajdu lítací a on začal předstírat akutní hluchotu, byla jsem nad věcí, pohoda-klídek-tabáček, jak se zpívá. Pak začalo přituhovat - asi, že aby držel krok s tím, jak přituhovala teplota venku, nebo co a já se občas pořádně zapotila. Pořád ale v pohodě a přituhlo logicky i na straně mé barikády. Jednoho dne, ale přituhlo tak, že se mi z toho začalo až jako docela hůř dýchat. A na tomhle bodě situace setrvávala poměrně dlouho - útěky za psy, nemožnost ho odvolat, postupně začaly odpadávat všechny povely, které se naučil. Včetně toho předposledního a jednoho z nejdůležitějších. Že totiž před silnicí je vždy čekej! a přechází se na povel chodník! A milý Zrzavohubec začal bezhlavě přelítávat za psy přes silnici. Už jsem šlela. A když odpadnul i povel poslední - z domu či z branky se vychází, až když panička řekne Jdeme! a Ešus začal z domu vylítávat jak zátka od šampáňa, přestože jsem stála milimetr vedle a propadla jsem beznadějí a slzám. O tom, že sklovina na mých zubech jest odrhnutá do mrtě, se asi zkušeným zmiňovat nemusím. Opravdu je to o tom, že má člověk najednou doma úplně jiného psa. Psa, o kterém neví vůbec nic. Psa, u kterého podle reakcí na volání jménem dokonce uvažuje, zda to není sousedův pes odnaproti, protože ten by na jeho jméno slyšel tutově mnohem lépe, než ten vlastní.

Hrozně mě to ničilo a zase ničit bude, protože teď, když to píšu, nastalo překvapivé příměří na obou dvou stranách a Ash se chvilku probral do původní podoby. Ničilo mě to proto, že Ashe mám hrozně ráda a pokud se dostaneme do sporu, jsem z toho pak hotová víc než on, který chvíli hází „smutný voko“, ale jakmile se kolem mihne psí chlup, tramtadadáááá, jede v tom znova. Dnes jsem ale dostala do žil opravdu kapek naděje, že můj pes bude zase normální. Podařilo se mi ho totiž zastavit, aby neletěl přes silnici za jiným pejskem. Cením si toho o to víc, že to byla taky vizsla a ty on jak vidí, tak je jak šílený - asi volání rodu, nebo co. Asi bych si tenhle článek měla vytisknout především já sama a pověsit si ho doma na milion míst a nosit ho všude s sebou. A až Náčelník Zrzavá huba spustí zase ty své šílené tance, přečíst si to jedním dechem. Děkuji takhle i vám všem na Zvířetníku, kteří jste mě před časem, když jsem propadala zoufalství, podrželi hlavu nad vodou. Učiním totéž, až někdo

další v řadě za mnou bude v nouzi.

P. S. Teď, když článek vyjde, jsme už o kus práce někde jinde - taky uběhl skoro víc než rok od doby, kdy jsem tohle psaní psala. Přísahám ale, že ani o fousek nepřeháním, když napíšu, že to bylo šílený, k nepřežití, k zbláznění a na zastřelení nejdřív psa a pak sebe. Trvalo to tak hrozně dlouho a ty vlny se pravidelně střídaly, že jsem už přestávala věřit, že se někdy srovná, i když mi zkušenější říkali opak. Jedna věc ale bohužel Ashovi od té doby zůstala. Jak jsme na cvičáku zpočátku byli za frajery a cvičili bez vodítka, tak teď jsme za vodítkové ostudy. V reálu poslouchá, když přijdeme na cvičák poslouchá, když začneme cvičit, neposlouchá vůbec. Tedy poslouchá - ovšem hlas svého srdce. Protože si vždycky vybere nějakou fešnou fenku - i kdyby to měla být na té hodině jedna jediná, osamocená psí důchodkyně, která mu bude navíc vyhrožovat smrtí zakousnutím, bude mu to fučík. Hlavně, že je tam baba, on se před ní může předvádět, sekat jí pukrlata a zpívat jí sonáty. Možná má pravdu moje máma, která se mě ptala, proč tam teda chodíme, když tam tak neposlouchá? J A možná má pravdu moje kamarádka, taky v majetku ohaře, dobře vychovaného ohaře, který byl tuhle pozván na psí cvičení, aby nově příchozím ohařím přírůstkům předvedl o čem to bude a předvedl se ve stejném světle jako ten náš zrzavej pakoň a panička mohla jít kanálem. Říkala mi totiž: "Tebe by to taky už na základce nebavilo." Možná mají pravdu, nicméně já hodlám vytrvat a občas na cvičák zavítat, protože v tak velké psí společnosti je to o poslouchání docela jiném a třebaš jednoho dne budeme zase za bezvodítkové frajery, tak jako jsme v civilu.

17.10.2006